

Introducció

Bona vesprada per a tots.

Abans de començar aquesta xerrada anem a fer un xicotet exercici :

- Despassen-se el botó primer del pantaló, afluixen-se els cinturons.
- Lleven-se les sabates, sabatilles o sandàlies així com els calcetins.
- Posen els peus en terra i flexionen un parell de vegades els dits. Tanquen els ulls. Respiren tranquil·lament.

En la terra la persona està situada entre dues fonts d'energia, de calor :

- El sol en el cel
- I el foc en el centre de la Terra.

Estem convençuts que en el nostre interior posseïm la veritat i és per això que rebutgem el que hi ha al nostre exterior : la natura, els altres...

Bé, anem a aprofitar el que tenim, el nostre EGO, el nostre SOL.

Posem-lo en contacte amb el SOL interior de la terra. Respira, respira tranquil·la. Notes l'escalforeta que puja del centre de la terra?

Trau a passejar el teu sol, el teu ego que prenga la fresca, que respire, que mire al cel i veja el gran sol que ens il·lumina i ens calfa. Respira, respira, tranquil·la.

El nostre Sol, el nostre Jo pensa : Sóc el centre de totes les coses, la més important, la més original de les criatures, tot gira al meu voltant.

Respira tranquil, tranquil·la, respira, perquè cadascuna de les criatures de la terra també pensa el mateix que tu. Pensa també que és el centre de totes les coses, la més important de totes, la més original de les criatures. Milions de persones es posen com a exemple i pensen que el camí que segueixen és el de la veritat absoluta i per això el millor que farien la resta de milions de persones que poblen la terra és seguir el camí que han pres ells.

Però, la nostra vida està plena de camins, ningú no ens pot dir quins hem de triar, quins hem de seguir.

Respira, respira tranquil, tranquil·la.

Ara podeu obrir els ulls. Si voleu podeu posar-se els calcetins i les sabatilles.

Un mestre és una persona?

(En la taula hi ha dos rètols. En el primer posa UN i en el segon posa L'ALTRE. El conferenciant dialoga amb L'ALTRE, personatge imaginari que no és sinó ell mateix.)

UN.- Hola!

L'ALTRE.- Hola!

UN.- Com va?

L'ALTRE.- Molt bé. Fa temps que no ens veiem, eh?

UN.- Si. Què farà? Dos anys? I tu què fas ací?

L'ALTRE.- Jo sóc mestre!

UN.- Ah! Si? Mai no haguera dit...

L'ALTRE.- Vaja! Doncs si sóc mestre iestic ací amb tots estos... (assenyala al públic)

UN.- Està bé que ens reunim, que xerrem.

L'ALTRE.- Escolta, te'n recordes d'allò que hem vas contar del xiquet que li van preguntar "què volia ser quan fora major"?

UN.- Si!

L'ALTRE.- Torna-m'ho a contar!

UN.- Altra vegada?

L'ALTRE.- Si. És que hem va fer pensar molt i no sé...torna-m'ho a contar, va!

UN.- Bé, bé... Doncs que en una reunió familiar a un xiquet li preguntaren : I tu què vols ser quan sigues major, eh? I el xiquet va contestar: "I tu?"

Els adults es van riure però feren memòria i anaren diguent que havien volgut ser, així que el xiquet els mirà i digué : No esteu frustrats? Ningú no ha pogut ser allò que volia!

L'ALTRE.- Quin nano! És collonut! Tu vas ser un d'eixos adults que estava allí? (Un diu que si amb el cap) Així que tu no volies ser mestre?

UN.- No, no volia ser mestre, crec que quan era menut volia ser astronauta...

L'ALTRE.- Ei, paregut! Aleshores per què vas decidir fer-te mestre?

UN.- No ho sé. Per què algú decideix fer-se mestre? Tu ho saps?

L'ALTRE.- Home! Per vocació seria una raó! Ara que l'altre dia una amiga em va dir "No sabia si entrar en un banc o... però la meua cunyà, que també és mestra, em va dir Xica! Ja voràs que bé t'ho passaràs, és una faena que no patixes gens i cobres tots els mesos".

UN.- En aquell temps jo no sabia què volia ser, tenia el cap ple de projectes i viatges que no m'atrevia a fer...i mira quan m'he donat compte porte un fum d'anys fent de mestre.

L'ALTRE.- Ara, que hi ha gent que es fa mestre per continuar el negociet familiar, de pares a fills...

UN.- Si has tingut uns pares que han sigut uns bons mestres...

L'ALTRE.- Els meus eren botiguers, però potser algun mestre o mestra que has tingut, sense saber-ho tu t'ha despertat la vocació.

UN.- (es riu) Jo tenia una mestra que ens ho feia passar súper be.

L'ALTRE.- I ella? Notaves que també s'ho passava be?

UN.- Crec que si! És que s'equivocava. I quan ho feia, nosaltres la corregíem. Era molt despistada. Bo, ho es feia la despistada. Perquè s'equivocava massa sovint. Al principi de conèixer-la, en la classe ens miràvem decebuts : Però quina mestra teníem? Com era possible que s'equivocava com qualsevol de nosaltres? Però després, amb el temps, com era tan simpàtica, l'ajudàvem, fèiem les tasques tots junts, ah! Perquè ella també es posava deures per a casa i li'ls corregíem nosaltres... era una passada aquella mestra...qui sap, a lo millor gràcies a ella jo m'he fet mestre.

L'ALTRE.- Això és vocació! Què és vocació? Una inclinació per un gènere de vida... com els polis.

UN.- Com?

L'ALTRE.- Sempre he pensat si hi haurà polis que tinguen vocació d'anar tot el dia per ahí espiant i controlant al personal. O ho fan sols per un sou? Perquè no m'imagine a algú que tinga vocació de : “Ala eixiu ahí i reprimiu eixa manifestació!” “I comencen a repartir hòsties, es taquen de sang, rebentant caps, costelles, ulls i pulmons amb porres, bales de goma i gasos lacrimògens. Quina vocació és eixa?

UN.- Et diran : Algú ho ha de fer.

L'ALTRE.- Els meus xiquets preferiria que no...

UN.- Als polis els preparen per a eixa classe de vida.

L'ALTRE.- Sí, no crec que es pugui relaxar o que pugues dir "hui no tinc ganes de pegar-li a ningú, per favor que vaja un altre a reprimir la manifestació que tinc la regla!"

UN.- No és una professió recomanable. Mira l'anunci de la tele sobre les forces armades, diu que si et fas militar vetlles pel futur en la pau de la humanitat. Quin futur és eixe?

L'ALTRE.- Potser els polis i els militars també perden la vocació quan comencen a exercir... i a repartir hòsties! I diuen : Ai! Jo crec que he perdut la vocació

UN.- També alguns mestres perden la vocació, no per repartir hòsties, sinó pel dia a dia.

L'ALTRE.- És que de vegades el que t'imagines i la realitat estan a quilòmetres. Jo tenia un veí que era molt major i un dia en l'ascensor en compte de dir-me el "Bon dia xicon" de tots els dies em va dir "La vida sempre et posa al puesto" , em va mirar i em tornà a dir: saps el que et vull dir-te, xicon?

UN.- Eixe ja estava de tornada, ja se les sabia totes.

L'ALTRE.- Així que tria o vocació + sou o més, més, més sou i menys vocació.

UN.- La segona opció no sembla gens interessant.

L'ALTRE.- Home, més sou no està mal, que ens el pugem a tots, però el que no et poden pujar és la vocació?

UN.- La vocació és un seguit de preguntes que s'amaguen dins del cervell.

L'ALTRE.- Què prosaic! Voldràs dir que s'amaga en l'ànima.

UN.- En el cervell ja han descobert on s'amaga el desig de fumar. Potser ara troben on està el desig de ser mestre.

L'ALTRE.- Tu creus que el cervell servix per al que creguem que servix?

UN.- Si, ací està la màquina de plantejar incògnites.

L'ALTRE.- La primera incògnita és que encara desconeixem com funciona esta màquina.

UN.- T'imagines el dia que pugem alterar les funcions cerebrals? Que puguen obrir-te este ou de més d'un quilo i saber entre els solcs profunds, les circumval·lacions i cavitats farcides de substàncies grises i blanques que hi ha de tot plegat.

L'ALTRE.- Hi ha un bancalet ben regadet, sempre banyadet i preparat per enviar correus electrònics a la resta del cos.

UN.- Ací diuen que s'elaboreu la vida de relació de les persones... la sabiduria?

L'ALTRE.- I què? T'ho deixaries tocar? Confia en la ciència home! Si dones el teu cervell de mestre ara que encara té vida podrien descobrir moltes coses...

UN.- Si, ara que m'acabe d'hipotecar descobririen un lloc en el meu cervell que seria com una caixa d'estalvis que envia missatges : Guanya, guarda, no gastes, guanya, guarda, guarda, no gastes.

L'ALTRE.- És que hi ha dos tipus de persones, les que han vingut al món a guardar-se'ls i els que hem vingut al món a guardar-se'ls. Jo amb això tinc poc de mestre!

UN.- Ja són moltes generacions pensant que l'únic coneiximent que val la pena adquirir és aquell que pugues aplicar per a guanyar més diners.

L'ALTRE.- La vida és curta, no hi ha temps per ensenyar-ho tot, hi ha que triar.

UN.- Si com l'anunci que posen ara en la ràdio : “El anglés en mil palabras” i una veu amb accent estranger t'assegura que amb eixes mil en tens prou. I penses, prou per a què?

L'ALTRE.- Home, vol dir que de què et servix estudiar anglès en l'escola i en l'institut durant anys si després no pots dir ni mu, ni saps escriure una nota.

UN.- Si, però també està el saber pel saber, el llenguatge té també un valor estètic. Què se n'ha fet de la poesia?

L'ALTRE.- L'únic propòsit que la gent li veu a les paraules és entendre's. És a dir hi ha que aprendre allò que és útil.

UN.- Si és que lo útil és molt útil. És com si fora incompatible la utilitat amb la humanitat... la cultura de lo útil.

L'ALTRE.- Lo inútil té un avantatge sobre lo útil, és com una droga, et deixa col·locat, en un estat mental contemplatiu.

UN.- En eixe estat, penjadet, pots reflexionar i decidir per exemple no declarar una guerra o qualsevol altra burrada destructiva.

L'ALTRE.- Si, ho veig, a vore, posa't d'en peus, vosaltres també per favor (al públic) ORACIÓ : (Repetiu amb mi) Ningú educa a ningú / Ningú s'educa sol / Les persones s'eduquen entre si / Gràcies, podeu seure.

UN.- Aleshores, per què els mestres volen educar a les altres persones?

L'ALTRE.- Ai, ja saps el què diuen : No necessàriament coincideix el PROBLEMA i la consciència del PROBLEMA. “Un tren sale de Cuenca a las...” Això és un problema? Deuria ser-ho per al que va tindre eixe problema i va perdre el tren.

UN.- Tu dius que el mestre està per a despertar la consciència dels problemes?

L'ALTRE.- Xissstt, jo no he dit res, a mi no em claves en "lios" ...però si... dissimula, ningú no ha de saber que som mestres si s'assabenten estos (al públic) pegaran a fugir. Els mestres no són benvinguts, són súper avorrits i sobre tot autoritaris, sempre s'ha de fer els que ells diuen.

UN.- Ah, jo no sóc mestre, tu em veus a mi com a mestre?

L'ALTRE.- Home un poc de pintura si que tens!

UN.- El mestre és útil a la societat. Doncs si és útil, la societat hauria d'estar-li agraïda.

L'ALTRE.- (al públic) Un aplaudiment per al xicon que se'l mereix. Visquen els mestres! Contesteu Visquen els mestres! Visca!

UN.- L'educació és més que llegir, escriure i les quatre regles. Et capacita per a poder veure't amb perspectiva... com si et pogueres vore fora de tu mateix.

L'ALTRE.- Val, però no et poses transcendent eh! I quines són les quatre regles : Menjar, cagar, dormir i fer-ho? Eixes quatre regles van molt abans que la suma, la resta, la multiplicació i la divisió. Si no en saps eixes de poc et serviran les altres.

UN.- Ho dius per què som el què mengem, no?

L'ALTRE.- A vore treu la llengua! Que bruta la tens! (al públic) A vore tu! Umm que neta! Cagaràs molt bé, no? No? Et costa molt? Doncs no t'ho guardes, solta-ho! Per a què ho vols? (a una altra del públic) A tu no et costa gens? Com te'n vas pel wàter! Doncs no sigues tan esplèndida.

UN.- Esta societat està desequilibrada : Un que no solta res i una altra que ho amolla tot!

L'ALTRE.- L'altre dia estava veient mamar a una xiqueta... de bolquers...i jo crec que es deixen portar per l'olor. Perquè estava davant de la mamella de sa mare...d'una de les dues mamelles clar... i va alçar el nas, va olorar, va palpar amb les mans la mamella i plam! Es va enganxar al mugró i a xuclar... tot un espectacle!

UN.- Si, però després tot es complica , quan més investiguen amb el menjar més sofisticat es torna i més poc alimenta.

L'ALTRE.- Es que el saber és perillós!

UN.- Mira sinó el pa que mengem!

L'ALTRE.- La culpa d'això la va tindre un moliner hongarès, el primer que va separar la massa del blat del segó.

UN.- Pensaria que la farina estava bruta i es va posar a garbellar-la com un boig.

L'ALTRE.- Si per a ells blanc era igual a saludable. “Negro no gueno no bonito” . Aixina que li van llevar totes les vitamines, els minerals i la fibra i amb un pa ja no podies fer un jornal. El que jo et diga. El saber és perillós!

UN.- Hauries d'afegir : No sempre coincideix el problema i la consciència del problema.

L'ALTRE.- No i afegiria més (crident). El mestre no ha vingut al món a despertar consciències!

- Què serà un polític el mestre?
- Què serà el Papa el mestre?
- Què serà ... què serà una merda empaperà.

Si, Som el que mengem per la boca i pel cap.

UN.- Vaig vore en la tele que havien trobat a una dona índia en l'Amazona i calculaven que tindria més de cent vint anys i la seua dieta diària era fruita i fesols i fruita. I estava saníssima!

L'ALTRE.- Del cap també? Quin avorriment! Quantes obligacions, veritat? Menjar, cagar, dormir i follar, ui follar quin tema!

UN.- Al que més estudis li dediquen. Encara que l'altre dia uns científics americans van concloure en un estudi que els estudis no servien per a res.

L'ALTRE.- Doncs que vagen espai, a vore si es queden sense feina, que als americans el que més els agrada és fer estudis. L'últim que vaig llegir deia que l'home pensava cada hora almenys un minut en el sexe i la dona no se si era un minut a la setmana o al mes.

UN.- I què recomanaven, paciència? Si eres mestre no tens alguna rebaixeta?

L'ALTRE.- “Ai, xico, sobre el sexe no es pregunta, és una cosa personal!”

UN.- Entre un minut a l'hora i un minut a la setmana cal trobar-se, no és gens fàcil comptabilitzar els horaris.

L'ALTRE.- Si eres mestre ho tens pitjor! No t'ho deia jo el saber és perillós! O no serà que el que és perillós és no saber què fer amb el saber? Ara ho aclarirem (al públic) . Tots amb mi, repetiu, d'en peus, (a Un) Tu també, alçat.

ORACIÓ

Ningú educa a ningú

Ningú s'educa sol

Les persones s'eduquen entre si

Molt bé gràcies, poden seure!

UN.- (Mirant al públic) Estaran pensant : este vol deixar-nos sense faena!

L'ALTRE.- (al públic) Jo? no vos preocupeu, sempre tindreu faena! La cosa és si la faena que feu vos satisfà o vos deixa indiferents. Eixa és la qüestió. Ara cobrar, cobrareu de totes maneres.

UN.- Quan començàvem li tiràvem la culpa al sistema, te'n recordes?

L'ALTRE.- Si, hi havia que canviar el sistema, però el sistema no es deixa canviar! Bo, és el sistema!

UN.- El sistema va canviant a poc a poc.

L'ALTRE.- Tan a poc a poc que es moren generacions i allí tens al sistema sense moure's. Tu saps per què collons et fas tantes preguntes?

UN.- Perquè sóc mestre!

L'ALTRE.- Mestre sol no! Eres més que això, eres un mestre persona. Encara creus i tens fe en que es pot canviar el...

UN.- El sistema? Diuen que quan el canvi climàtic arrase el món i el sol abrase animals, plantes, arbres i persones, encara així si hi ha algun humà que sobrevisca i puga dir AÇÒ ÉS EL MÓN! A partir d'eixe moment allò, allò desert, allò terrorífic serà MÓN!

L'ALTRE.- No et poses serióus xe! Però tens raó, el món és aquella cosa amb la qual creguem i això també és el sistema encara que ens caguem amb ell. El sistema són els plans d'educació : dels ministeris i de les conselleries. El que ens ajuda a no deprimir-nos és saber que els polítics no es dediquen a la educació sinó a la escolarització, així que pots dir tranquil·lament xe, que se'n vagen a fer la mà ells i el sistema.

UN.- I després d'este discurset vols dir que encara els mestres creuen en el que ensenyen?

L'ALTRE.- Deixa-ho estar si creuen o si no creuen, fem el que podem, de vegades ja no podem mes! És que no som persones o què?

UN.- Eixa és la pregunta : És el mestre una persona?

L'ALTRE.- Què s'utilitza del mestre? Igual que d'un porc, tot, no? A l'escola se l'utilitza com a guarderia de xiquets i al mestre per a que faça dels nostres fills futurs constructors o polítics? Què volen més d'un pobre mestre?

UN.- I del mestre persona què fan, per a què l'aprofiten?

L'ALTRE.- Xe, no tenim prou problemes, damunt que portem els fills a l'escola per que no sabem què fer amb ells. Ara este que si el mestre és persona o no ho és. No cobren tots els mesos, doncs seran persones!

UN.- I què fem amb els xiquets i les xiquetes, què fem amb ells?

L'ALTRE.- Eixos són animals joves!

UN.- Que estan descobrint el món.

L'ALTRE.- L'esperit d'aventura!

UN.- Desenvolupant la musculatura!

L'ALTRE.- Com tots els animals joves.

UN.- Animals racionals

L'ALTRE.- Si, clar, racionals...

Vols estar-te quiet? És que no pares mai!

Vols no rascar-te? Deixa de moure les cames!

Vols callar? Qui està xiulant?

(al públic) Algú està cantant per ahí darrere!

Llibertat de moviments

UN.- Però si no estan quiets no poden atendre, no poden prestar atenció, no es poden fer dues coses alhora.

L'ALTRE.- Qui t'ha dit a tu que volen prestar-te atenció? (al públic) si a tu, i a tu... “Pero quien te ha dicho a ti que yo quiero que conduzcas por mi?”

UN.- Eixe és un cas clar de desescolarització.

L'ALTRE.- Eixe el que és, és un cas clar d'escolarització autoritària. Un xiquet voluntàriament no li presta atenció a res que no li cride l'atenció.

UN.- Però un mestre no pot cridar l'atenció, li dirien no se, que està fent el pallasso, que està perdent la dignitat.

L'ALTRE.- No ens mengem tant el coco! Mira la majoria de les persones aprenen fent alguna cosa que els agrada, si o no? Aleshores què fa el mestre amagant-se darrere de tanta disciplina, de tanta dignitat si el seu públic no li fa ni puto cas?

UN.- Si, però la societat creu que la disciplina és necessària, per a poder aprendre de memòria la taula de multiplicar, els rius, les capitals...

L'ALTRE.- Per a això estan les calculadores i la resta ho consultes en l'enciclopèdia.

UN.- Però no és millor saber-ho de memòria?

L'ALTRE.- Si vols presentar-te a “Quien quiere ser millonario” si, és millor.

UN.- I com vols que un mestre cride l'atenció i perga la seua dignitat de mestre?

L'ALTRE.- Un mestre ha de ser humil, com si mai no hagués anat a escola. Com si fora un mestre sense títol!

UN.- Et dirien que no ets un mestre legítim, series com un amant, una “querida” ...

L'ALTRE.- Un mestre és aquell que no impartix el seu saber, sinó és aquell que compartix el seu saber.

UN.- Els alumnes també ensenyen a madurar i de vegades alguns pares, quan no t'angoixen.

L'ALTRE.- Tota la vida madurant i quan ja estan ben madurs, al clot!

UN.- Passes per l'escola, per l'institut, alguns per la Universitat i creus que ja estàs educat per a tota la vida.

L'ALTRE.- “Ai, toda una vida me estaria contigo” Això és : l'educació

no me importa en que forma Això : la Llei d'Educació

ni cómo, ni dónde Això és quan penses : on m'enviaran, a quin poble senyor!

pero junto a ti : L'educació

Toda una vida te estaria mimando

te estaria cuidando como vivo mi vida

que la vivo por ti, (Això si que és vocació!)

No me cansaria de decirte

siempre, pero siempre siempre
que eres en mi vida

ansiedad, angustia desesperación. I això tot plegat és el Ministeri, la Conselleria, l'Ajuntament, els companys, els pares, la família, el teu home, la teua dona i el SISTEMA!)

UN.- Va una cita! “Quan l'individu es lliura de les convencions, les supersticions i de la hipocresia, aleshores pot afirmar que està educat” Ele! No sé de qui és però què boniques que són les cites, diuen la seua veritat i es queden tan amples, després com deia el uelo eixe teu de l'ascensor “la vida et posa al puesto, xicon”.

L'ALTRE.- La educació és com una ceba! Mala ceba!

UN.- Creix de dins cap a fora, formant capes, va acumulant olor, sabor...

L'ALTRE.- A mi la ceba m'agrada de totes maneres, jo als meus alumnes li la faig sofregida, estofada, bollida, torrada, crua...

UN.- L'educació s'ha de cuinar per a que t'entre dins la ceba?

L'ALTRE.- A cadascun d'una manera, com si fora un pla d'estudis personal, mare de Déu, quin "lio" : "Què el meu fill es diferent i necessita un pla personal?

UN.- L'altre dia estava al terrat de casa i mirava el meu poble i pensava : per este poble ja han passat un fum de mestres, durant generacions han intentat ensenyar i què? El poble sembla el mateix!

L'ALTRE.- Ie! No et poses seriós... Alguna cosa se'ls quedarà guardada dins d'aquest ou d'un quilo i igual un dia rebenta i mare de Déu!

UN.- A quants alumnes despertarà un mestre durant la seua vida?

L'ALTRE.- No ho sé! Alguns cervells es queden dormint tota la vida! Però altres desperten i comencen a pensar pel seu compte i no paren.

UN.- Deu d'haver un país en el cervell que és diu Autonomia. Si sabérem on està eixe país?

L'ALTRE.- En l'Estatut segur que no, perquè encara no sabem si açò és un país o una comoditat, com vols que sapigam on està l'Autonomia?

UN.- Un mestre despertador d'alumnes, m'agrada! Un mestre que els ensenya fets i contradiccions, que no els mostra sols un camí sinó tots els que puga...

L'ALTRE.- Aleshores els alumnes comencen a dubtar...

UN.- Comencen a despertar.

L'ALTRE.- I el mestre s'anima i també comença a no acceptar les normes que el sistema els dona als mestres per a adormir als seus alumnes i per a fer-los dòcils, tranquils, respectuosos...

UN.- Normes per matar la rebel·lia.

L'ALTRE.- “Això és burlar-se del sistema, diu el sistema”.

UN.- I si es donen compte?

L'ALTRE.- Xisstt. És un secret, ningú ho ha de saber, ni els teus companys han de saber-ho, no et pots confiar, el món està ple d'inspectors.

UN.- M'agrada, mestres despertadors que espavilen als seus alumnes.

L'ALTRE.- Per a què puguen somniari!

UN.- Si somnien no es tornaran a dormir, veritat? Els pares em podrien dir que els droguem.

L'ALTRE.- Somniant i imaginant és l'única manera que tenim de creure que és possible canviar les coses, que el sistema pot anar engolint-se a poc a poc alguns canvis.

UN.- Mestres somniadors! Mestre persona! Ens voldran controlar com una plaga.

L'ALTRE.- Xisstt... Tu fixat bé, quan estigues reunit en el centre amb els companys, mira'ls als ulls, sempre descobriràs algun mestre o alguna mestra que no està allí...i on està? Fora del sistema.

UN.- Has començat preguntant-me lo d'aquell xiquet al que li deien què volia ser de major i ell contestava :

L'ALTRE.- Xisstt (cridant) JO VULL SER MESTRE PERSONA! (a Un) I tu?

UN.- JO TAMBÉ VULL SER MESTRE PERSONA!

L'ALTRE.- (Al públic) I vosaltres?

ORACIÓ (d'en peus i repetiu amb mi)

Ningú educa a ningú

Ningú s'educa sol

Les persones s'eduquen entre si

Moltes gràcies.

Ara els mestres persona que vulguen, ací tenim uns retoladors i poden tatuar-se uns als altre un solet del vostre Ego amb una llegenda que diga : Jo, mestre persona, Jo, mestra persona!

Gràcies una altra vegada!

